

Нека тъй да бжде. . . Но, господа люди отъ бюджетното изкуство, знайте, че не се гаси това що не гасне. . .

Съвременъ театъръ нѣма да се изплаши отъ студа на природата, щомъ студа на хората не го е изплашилъ. Защото това което не убива човѣка, прави го по-силенъ.

1923 год.

Миналото и. . . само минало . . .

Седа самичка, чета вѣстници и списания. Мате ходи съ трупа изъ България за хлѣбъ насжщни. Децата ми се разпиляха, неприютени на време отъ мене. . .

Една болка гнети духа ми и покой ми не дава:
— Струваше ли да жертвувамъ децата си, милитѣ си добри деца, и да ги забравя заради изкуството! . . . И дали това не е голѣмиятъ грѣхъ, който сторихъ, и за който бѣхъ наказана още тука на земята?

Майката или артистката?!